

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Anim

Jehoiakim

Jeff Pippenger

2023-12-01

Ang mga aklat ni Daniel at ng Apocalipsis ay iisang aklat, sa gayunding diwa kung paanong ang Bibliya ay iisang aklat na binubuo ng Lumang Tipan at ng Bagong Tipan.

Ang kasaysayan ng buhay, kamatayan, at pagkabuhay na mag-uli ni Jesus, bilang Anak ng Diyos, ay hindi maipatatunay nang ganap kung wala ang mga ebidensiyang nakapaloob sa Lumang Tipan. Inihayag si Cristo sa Lumang Tipan na kasinglinaw ng sa Bagong Tipan. Ang una'y nagpapatotoo tungkol sa isang Tagapagligtas na darating, at ang ikalawa nama'y nagpapatotoo tungkol sa Tagapagligtas na dumating ayon sa paraang ipinanghula ng mga propeta. Upang mapahalagahan ang panukala ng pagtubos, ang Kasulatan ng Lumang Tipan ay dapat lubos na maunawaan. Ang maluwalhating liwanag mula sa makapropetang nakaraan ang naglalantad sa buhay ni Cristo at sa mga katuruan ng Bagong Tipan nang may kaliwanagan at kagandahan. Ang mga himala ni Jesus ay katibayan ng kanyang pagka-Diyos; ngunit ang pinakamatibay na katibayan na siya ang Manunubos ng sanlibutan ay masusumpungan sa mga propesiya ng Lumang Tipan kapag inihambing sa kasaysayan ng Bagong Tipan. Sinabi ni Jesus sa mga Judio, "Saliksikin ninyo ang mga Kasulatan; sapagkat iniisip ninyong sa mga iyon ay mayroon kayong buhay na walang hanggan, at ang mga iyon ang nagpapatotoo tungkol sa akin." Noong panahong iyon ay wala pang ibang Kasulatan na umiiral maliban sa nasa Lumang Tipan; kaya maliwanag ang utos ng Tagapagligtas. Spirit of Prophecy, tomo 3, 211.

Ang pinakamatibay na katibayan hinggil sa kung sino at ano si Cristo ay masusumpungan kapag inihahambing ang mga propesiya ng Lumang Tipan sa katuparan ng mga propesiyang iyon sa kasaysayan ng Bagong Tipan. Gayon din naman ang tungkol sa ugnayan ng Aklat ni Daniel at ng Aklat ng Pahayag.

"Sa Apocalipsis nagsasanib at nagwawakas ang lahat ng aklat ng Bibliya. Narito ang katugma ng aklat ni Daniel. Ang isa ay propesiya; ang isa naman ay pahayag." Mga Gawa ng mga Apostol, 585.

Ang salitang "complement" ay nangangahulugang dalhin sa kasakdalan. Ang katuparan ng mga hula sa Lumang Tipan ang "pinakamatibay" na "katibayan" ng "pagka-Diyos" ni Cristo. Ang pinakamatibay na katibayan ng pagka-Diyos ng mga hula sa Aklat ni Daniel ay ang katuparan ng mga hulang iyon gaya ng inilalarawan sa Aklat ng Pahayag. Ang mga hula sa Aklat ni Daniel ay ipinagpapatuloy sa Aklat ng Pahayag, at dinadala sa kasakdalan sa mga huling araw, kapag inaalisan ng selyo ang Pahayag ni Jesucristo.

Ang Pahayag ay isang aklat na tinatakan, ngunit ito rin ay isang aklat na nakabukas. Itinatala nito ang mga kamangha-manghang pangyayaring magaganap sa mga huling araw ng kasaysayan ng daigdig na ito. Ang mga aral ng aklat na ito ay tiyak, hindi mistikal at di-maunawaan. Sa loob nito, tinatalakay ang gayon ding linya ng propesiya gaya ng nasa Aklat

ni Daniel. May ilang propesiyang inulit ng Diyos, at sa gayon ay ipinakikitang dapat silang bigyan ng kahalagahan. Hindi inuulit ng Panginoon ang mga bagay na walang malaking kabuluhan. Manuscript Releases, volume 9, 8.

Sa ikatlong taon ng paghahari ni Jehoiakim, hari ng Juda, dumating si Nebuchadnezzar, hari ng Babilonia, sa Jerusalem at kinubkob niya ito. Daniel 1:1.

Ang unang talata ng aklat ni Daniel, kapag wasto itong isinasaalang-alang, ay nagtataglay ng masaganang impormasyong propetiko. Sisimulan natin ang ating pagsasaalang-alang kay Jehoiakim.

Si Jehoiakim ang una sa huling tatlong hari ng Juda. Sa gayon, kinakatawan niya ang unang mensahe ng anghel. Ang kaniyang anak na si Jehoiachin, na kilala rin bilang Jeconiah o Coniah, ay kumatawan sa ikalawang mensahe ng anghel. Sumunod kay Jehoiachin si Zedekiah, ang huli sa tatlong huling hari ng Juda. Kinakatawan ni Zedekiah ang ikatlong mensahe ng anghel. May ilang propetikong saksi na nagpapatibay na si Jehoiakim ay isang sagisag ng unang mensahe ng anghel. Mahalagang maunawaan ang mga patunay na ito, sapagkat ipinakikita ng mga ito na ang unang talata ng unang kabanata ng Daniel ay tumutukoy sa unang mensahe ng anghel, at ang katotohanang iyon ay isang angkla na nagbibigay-daan upang maunawaan ang unang kabanata bilang ang unang mensahe ng anghel sa Pahayag labing-apat. Magsisimula tayo sa Ikalawang Cronica.

At ang mga nakaligtas sa tabak ay dinala niyang mga bihag sa Babilonia; doo'y sila'y naging mga alipin niya at ng kaniyang mga anak hanggang sa paghahari ng kaharian ng Persia: upang matupad ang salita ng Panginoon sa pamamagitan ng bibig ni Jeremias, hanggang sa magtamasa ang lupain ng kaniyang mga Sabat; sapagkat habang ito'y nakatiwangwang ay ipinangilin nito ang Sabat, upang matupad ang pitumpung taon. 2 Cronica 36:20, 21.

Ang pagkatapon sa Babilonia sa loob ng pitumpung taon ay upang ang lupain ay makapagpahinga sa mga Sabbath na hindi natupad ayon sa Levitico dalawampu't lima. Ang pitumpung taon ng mga Sabbath ay katumbas ng apat na raan at siyamnapung taon, na panahong binalewala ng sinaunang Israel ang tagubilin ng Levitico dalawampu't lima. Apat na raan at siyamnapung taon ng pagkakasuwail ang nauna sa pitumpung taon ng pagkatapon. Sa pagtatapos ng apat na raan at siyamnapung taon, tatlong hari ang pasasakupin ni Nebukadnezar.

Sa katapusan ng pitumpung taon ng pagkabihag, ibinangon ng Panginoon si Cyrus, na siyang una sa tatlong hari na maglalabas ng dekreto na makabalik ang Israel at muling maitayo ang Jerusalem. Si Artaxerxes ang ikatlo sa tatlong haring iyon at siya ang naglabas ng ikatlong dekreto noong 457 BC. Ang ikatlong dekreto ang nagpasimula sa dalawang libo at tatlong daang taon sa Daniel, kabanata walo, at talatang labing-apat. Noong 1798, nagtapos ang unang wakas ng poot, naalisan ng tatak ang aklat ni Daniel, at dumating ang una sa tatlong anghel. Dumating ang ikatlong anghel noong Oktubre 22, 1844.

Ang huling tatlong hari ng Juda ay pawang hinarap ni Nebukadnezar, at sa pagkabihag ni Jehoiakim, nagsimula ang pitumpung taon. Nagpatuloy iyon hanggang sa nawasak ang Babilonia, at ang heneral (Cyrus) na sumira sa Babilonia, na di naglaon ay naging hari, ay nagpalabas ng una

sa tatlong dekreto. Ang ikatlong dekreto ang nagpasimula sa propesiya ng mga gabi at umaga na nagwakas sa pagdating ng ikatlo sa tatlong anghel. Palaging iniuugnay ni Cristo ang wakas sa pasimula.

Ang pasimula ng pitumpung taon ay naganap sa unang pagsalakay ni Nebukadnezar laban sa Jerusalem. Ang pagtatapos ng pitumpung taon ay tinandaan ng pagkawasak ng Babilonia. Ang pangwakas at ganap na pagkawasak ng Jerusalem ay naganap sa kapanahunan ng ikatlo sa tatlong haring pawang sinalakay ni Nebukadnezar. Ang pagkawasak ng Jerusalem ay naganap nang unti-unti. Ang huling tatlong hari ay kumakatawan sa iisang makahulang simbolo, sa diwa na silang lahat ay sinalakay ni Nebukadnezar. Sila'y naging tipo ng tatlong dekreto na pawang iisang simbolo, gaya rin ng tatlong anghel sa katapusan ng dalawang libo't tatlong daang araw.

“Sa ikapitong kabanata ng Ezra ay matatagpuan ang utos. Mga talata 12-26. Sa pinakaganap nitong anyo ay inilabas ito ni Artajerjes, hari ng Persia, noong 457 BC. Ngunit sa Ezra 6:14 ay sinasabing ang bahay ng Panginoon sa Jerusalem ay itinayo ‘ayon sa utos [“decree,” nasa gilid] ni Ciro, at ni Dario, at ni Artajerjes na hari ng Persia.’ Ang tatlong haring ito, sa pagsisimula, muling pagpapatibay, at pagganap sa utos, ay nagdala nito sa kasakdalang hinihingi ng hula upang markahan ang pasimula ng 2300 taon. Kung kukunin ang 457 BC, ang panahong lubusang natapos ang utos, bilang petsa ng kautusan, makikitang ang bawat takdang detalye ng hula tungkol sa pitumpung sanlinggo ay natupad.” *The Great Controversy*, 326.

Tinukoy ni Kapatid na White na ang tatlong dekreto ay kinakailangan para sa kasakdalan ng propesiya. Inilalarawan niya ang ugnayan ng mga ito sa isa't isa, at sa gayong paraan ay tinutukoy ang mga balarilang katangian ng salitang Hebreo na “katotohanan.” Sinasabi niya na ang unang dekreto ang nagpasimula, ang ikalawang dekreto ay muling nagpatibay, at ang ikatlong dekreto ay ginawang ganap ang “bawat espesipikasyon ng propesiya hinggil sa pitumpung linggo.” Ang salitang Hebreo na “katotohanan” ay nabubuo sa pagsasanib ng una, ikalabintatlo, at huling mga titik ng alpabetong Hebreo. Ang unang dekreto ang nagpasimula, ang ikalawa ang muling nagpatibay, at ang huli ang nagpasakdal sa propesiya. Ang tatlong dekreto ay nagtataglay ng lagda ng Alpha at Omega, at natupad ang mga ito sa katapusan ng pitumpung-taóng propesiya ng pagkabihag sa Babilonia, bagaman ang ikatlong dekreto ay dumating nang malayo na sa pagwawakas ng pitumpung taon. Ang tatlong dekreto ay progresibo, at bagaman tatlong dekreto sila, sila'y nananatiling iisa na propetikong sagisag.

Ang unang anghel ay dumating noong 1798, ang ikalawang anghel ay dumating noong tagsibol ng 1844, at ang ikatlong anghel ay dumating noong ika-22 ng Oktubre, 1844. Ang tatlong anghel na iyon ay iisang propetikong sagisag, na kumakatawan sa ebanghelyong walang hanggan ng Apocalipsis kabanatang labing-apat.

Ang unang at ikalawang mga mensahe ay ibinigay noong 1843 at 1844, at ngayo'y nasa ilalim tayo ng proklamasyon ng ikatlo; ngunit ang tatlong mensaheng ito ay kailangang ipahayag pa rin. Kasinghalaga ngayon gaya ng dati na ang mga ito ay maulit sa mga naghahanap ng katotohanan. Sa pamamagitan ng panulat at tinig ay iparirinig natin ang proklamasyon, na ipinakikita ang kanilang pagkakasunod-sunod, at ang paglalapat ng mga propesiya na nagdadala sa atin sa mensahe ng ikatlong anghel. Hindi maaaring magkaroon ng ikatlo kung

wala ang una at ang ikalawa. Ang mga mensaheng ito ay dapat nating ibigay sa sanlibutan sa pamamagitan ng mga publikasyon at sa mga pangangaral, na ipinakikita sa linya ng propetikong kasaysayan ang mga bagay na naganap at ang mga bagay na magaganap. Selected Messages, aklat 2, 104, 105.

Ang huling tatlong hari ng Juda ay iisang sagisag, sapagkat silang lahat ay dinala ng hari ng Babilonia sa iba't ibang antas ng pagpapasakop. Ang huling tatlong hari ng Juda, ang tatlong dekreto, at ang tatlong anghel, bagaman bukod na tatlo, ay kinakatawan din bilang iisang propetikong sagisag.

Ang huling tatlong hari ay kabilang sa propetikong konteksto ng pasimula ng hulang pitumpung taon ng pagkabiha, at sa gayo'y sila'y nagiging bahagi ng pasimula na naglalarawan sa wakas ng pitumpung taon ng pagkabiha. Nagsimula ang pagkabiha sa sunud-sunod na pagpapasakop ng tatlong hari, na nagwakas sa pagkawasak ng kaharian at ng kabiserang lungsod nito. Minamarkahan ng wakas ng hula ang pagkawasak ng bansa at ng kabiserang lungsod ng Babilonya, na siyang nagmamarka sa paglalabas ng tatlong sunud-sunod na dekreto. Ang pasimula ng hulang dalawang libo't tatlong daang taon ay minamarkahan ng tatlong sunud-sunod na dekreto, at inilarawan nito ang wakas ng hulang dalawang libo't tatlong daang taon, na binubuo ng tatlong sunud-sunod na mensahe.

Ang tatlong anghel, at ang kanilang tatlong mensahe, ay inilarawan sa mga tipo ng tatlong hari at ng kanilang tatlong sunud-sunod na dekreto. Ang tatlong haring nagpahayag ng kani-kaniyang dekreto ay inilarawan naman sa mga tipo ng tatlong sunud-sunod na hari, na ang bawat isa ay nagharap ng kaniyang mensahe ng paghihimagsik laban kay Nebukadnezar. Ang tatlong mensahe ng paghihimagsik ay naging tipo ng tatlong dekreto, na siya namang naging tipo ng tatlong mensahe. Ang isa ay nagpasimula sa propesiya ng pitumpung taon, na siya namang nagwawakas sa pasimula ng propesiya ng dalawang libo at tatlong daang taon, na nagtatapos sa pagdating ng ikatlong anghel noong 1844. Ang pitumpung taon na ang lupain ay dapat na tamasahin ang Sabat nito ay hindi maihihiwalay sa ika-22 ng Oktubre, 1844.

Si Jehoiakim ay sumasagisag sa unang kautusan ni Ciro at gayundin sa mensahe ng unang anghel sa Apocalipsis kabanata labing-apat. Higit pa rito, ang tatlong saksi—ang huling tatlong hari ng Juda, ang tatlong kautusan, at ang tatlong mensahe ng mga anghel—ay nagbibigay ng tiyak na kabatiran hinggil sa sagisag ni Jehoiakim, sapagkat ang kasaysayang propetiko ng tatlong anghel ay lubhang maingat na tinandaan ng inspirasyon. Ang tatlong mensaheng ito ay pawang may makasaysayang pagdating, at pagkaraan nito ay isang makasaysayang pagpapalakas.

Dumating ang unang anghel noong 1798, at noong Agosto 11, 1840 ay binigyan ito ng kapangyarihan sa pagpapatunay ng prinsipyong ang isang araw ay katumbas ng isang taon.

"Noong taong 1840, isang panibagong kahanga-hangang katuparan ng propesiya ang nagpukaw ng malawak na interes. Dalawang taon bago nito, si Josiah Litch, isa sa mga pangunahing ministro na nangangaral ng Ikalawang Pagparito, ay naglathala ng isang pagpapaliwanag ng Apocalipsis 9, na naghayag ng hula tungkol sa pagbagsak ng Imperyong Otomano. Ayon sa kaniyang mga pagkalkula, ang kapangyarihang ito ay ibabagsak . . . sa

ika-11 ng Agosto, 1840, kung kailan inaasahang mabubuwag ang kapangyarihang Otomano sa Constantinople. At ito, sa aking paniniwala, ay mapatutunayang gayon nga ang mangyayari."

Sa mismong oras na itinakda, ang Turkiya, sa pamamagitan ng mga embahador nito, ay tumanggap ng proteksiyon ng mga nagkakaisang kapangyarihan ng Europa, at sa gayo'y inilagay ang sarili nito sa ilalim ng pamamahala ng mga bansang Kristiyano. Ang pangyayaring ito'y eksaktong tumupad sa hula. Nang ito'y nabatid, napakarami ang nakumbinsi sa pagiging wasto ng mga simulain ng pagpapakahulugan ng propesiya na tinanggap ni Miller at ng kaniyang mga kasamahan, at ang kilusang Adbiyento ay nabigyan ng isang kagila-gilalas na sigla. Ang mga lalaking may karunungan at mataas na katayuan ay nakipagkaisa kay Miller, kapwa sa pangangaral at sa paglilimbag ng kaniyang mga pananaw, at mula 1840 hanggang 1844 ay mabilis na lumaganap ang gawain. Ang Dakilang Tunggalian, 334, 335.

Ang unang anghel ay dumating, na nagpahayag ng pagbubukas ng paghuhukom noong 1798, ngunit ang mensahe ay nakasalig sa bisa ng pagkilala ni William Miller na ang isang araw sa propesiya ng Bibliya ay kumakatawan sa isang taon. Ang prinsipyong iyon ay pinagtibay "noong ika-11 ng Agosto, 1840," at ang unang mensahe ay binigyan ng kapangyarihan. Sa pagkabigo ng hulang pagbalik ni Cristo sa biblikal na taong 1843, na lumawig hanggang 1844, dumating ang ikalawang anghel ng Pahayag kabanata labing-apat. Sa pagkabigo ng hula noong tagsibol ng 1844, tinanggihan ng mga iglesyang Protestante ang tuntunin ni Miller na ang isang araw ay kumakatawan sa isang taon, at sila'y naging mga anak na babae ng Babilonya. Ang mensaheng iyon ay pagkatapos ay binigyan ng kapangyarihan noong tag-init ng 1844, nang ito'y sinamahan ng mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi. Sa katuparan ng mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi noong Oktubre 22, 1844, dumating ang ikatlong anghel taglay ang kanyang mensahe.

Dahil sa pagsuway ng Laodicean na Adbentismo noong 1863, ang bayan ng Diyos ay itinalagang ulitin ang kasaysayan ng paglalagalag ng sinaunang Israel sa ilang. Ang pagbibigay-kapangyarihan sa ikatlong mensahe ay maghihintay hanggang Setyembre 11, 2001. Bawat isa sa tatlong mensahe ay dumarating sa kasaysayan at pagkatapos noon ay binibigyan ng kapangyarihan.

Si Jehoiakim at si Ciro ay kumakatawan sa pagpapalakas ng unang anghel, hindi sa pagdating ng unang anghel. Bagaman si Jehoiakim ang una sa huling tatlong hari ng Juda, at bagaman kumakatawan siya sa mensahe ng unang anghel, ang mga katangiang propetikong ipinakikita niya, at gayundin ni Ciro, ay nagpapatunay na kapuwa silang mga sagisag ng pagpapalakas ng unang anghel, at hindi mga sagisag ng pagdating ng unang anghel. Ang pagdating ng unang mensahe sa kasaysayan ni Jehoiakim ay si Manases, ang una sa huling pitong hari ng Juda.

Pitong hari ang nauna sa ganap at pangwakas na pagkawasak ng Jerusalem. Ang pitong haring iyon ay kumakatawan sa isang umuusad na kasaysayan, gaya ng kasaysayang hinuhwaran nila mula 1798 hanggang 1844. Dumating ang unang anghel noong 1798, at ang ikatlo ay dumating noong Oktubre 22, 1844. Ang kasaysayan ng 1798 hanggang 1844 ay ang kasaysayan ng unang at ikalawang anghel. Nagsimula ang kasaysayan ng ikatlong anghel noong 1844. Kapag tinutukoy ni Sister White ang simbolismo ng pitong kulog ng Apocalipsis kabanata sampu, sinasabi niya na ang pitong kulog ay kumakatawan sa kasaysayan ng unang at ikalawang anghel, ngunit hindi ng

ikatlong anghel.

"Ang natatanging liwanag na ibinigay kay Juan na ipinahayag sa pamamagitan ng pitong kulog ay isang pagbabalangkas ng mga pangyayaring magaganap sa ilalim ng mga mensahe ng unang at ikalawang anghel." The Seventh-day Adventist Bible Commentary, tomo 7, 971.

Ang kasaysayan ng pitong kulog sa Apocalipsis kabanata sampu ay nagbibigay-diin sa kasaysayan ng pagkakaloob ng kapangyarihan sa unang anghel noong Agosto 11, 1840 hanggang sa Dakilang Pagkakadismaya noong Oktubre 22, 1844, ngunit gayunman ay sinasaklaw din nito ang buong kasaysayan ng unang at ikalawang anghel. Sa pangkalahatang paglalapat, ang pitong kulog ay kumakatawan sa 1798 hanggang sa Oktubre 22, 1844. Ang kasaysayan ng pagdating ng unang anghel mula 1798 hanggang sa Dakilang Pagkakadismaya ay ang kasaysayan ng unang at ikalawang anghel, at ito ay propetikong kinakatawan bilang pitong kulog. Ang pitong kulog ay tinipuhan din ng huling pitong hari ng Juda. Ang huling tatlo sa mga haring iyon ay hindi lamang tumutukoy sa magkakasunod na mga hari, kundi sa kabuuan ay iisa silang sagisag na binubuo ng una, gitna, at huli.

Sa kasaysayan ng tatlong anghel, ang unang mensahe ay binigyang-kapangyarihan noong Agosto 11, 1840, at kapuwa si Jehoiakim at si Ciro ay nagsilbing mga tipo ng pangyayaring iyon.

Ipagpapatuloy natin ang pagtukoy sa mga pinakamahahalagang katotohanang ito sa susunod na artikulo.

Ang matatag na integridad ay dapat lubos na pahalagahan ng bawat mag-aaral. Bawat isipan ay dapat bumaling, na may mapitagang pansin, sa nahayag na salita ng Diyos. Liwanag at biyaya ay ipagkakaloob sa mga gayong sumusunod sa Diyos. Mamasdan nila ang mga kagila-gilalas na bagay mula sa kanyang kautusan. Ang mga dakilang katotohanang nanatiling hindi pinansin at hindi nakita mula pa noong araw ng Pentecostes ay magniningning mula sa salita ng Diyos sa kanilang likas na kadalisan. Sa mga tunay na umiibig sa Diyos, ihahayag ng Espiritu Santo ang mga katotohanang kumupas sa alaala, at ihahayag din ang mga katotohanang lubos na bago. Ang mga kumakain ng laman at umiinom ng dugo ng Anak ng Diyos ay hahanguin mula sa mga aklat ni Daniel at Apocalipsis ang katotohanang kinasihan ng Espiritu Santo. Magpapasimula sila sa pagkilos ng mga puwersang hindi masisikil. Mabubuksan ang mga labi ng mga bata upang ipahayag ang mga hiwagang ikinubli sa mga isipan ng mga tao. Pinili ng Panginoon ang mga bagay na mangmang sa sanlibutang ito upang hiyain ang marurunong, at ang mga bagay na mahihina sa sanlibutan upang hiyain ang malalakas.

Ang Bibliya ay hindi dapat dalhin sa ating mga paaralan upang isiksik lamang sa pagitan ng kawalan ng pananampalataya. Ang Bibliya ay dapat gawing saligan at mismong paksa ng edukasyon. Totoo na higit na marami na ang ating nalalaman hinggil sa salita ng Diyos na buhay kaysa noong nakaraan, ngunit marami pang dapat matutuhan. Dapat itong gamitin bilang salita ng Diyos na buhay, at ituring na una at huli at pinakamabuti sa lahat ng bagay. Kung magkagayo'y makikita ang tunay na paglaking espirituwal. Ang mga mag-aaral ay magkakaroon ng malusog na relihiyosong pagkatao, sapagkat kinakain nila ang laman at iniinom ang dugo ng Anak ng Diyos. Ngunit kung hindi nababantayan at napangangalagaan, ang kalusugan ng kaluluwa ay unti-unting nasisira. Manatili sa daluyan ng liwanag. Pag-aralan

ang Bibliya. Ang mga tapat na naglilingkod sa Diyos ay pagpapalain. Siya na hindi nagpapahintulot na manatiling walang gantimpala ang alinmang tapat na gawa ay puputungan ang bawat gawa ng katapatan at integridad ng mga natatanging tanda ng kaniyang pag-ibig at pagkalugod. Review and Herald, Agosto 17, 1897.